

καὶ μὲ τότο γοῦστο δ. κ. Εερίκος Καθαλιεράτος. Καὶ τώρα ποῦ ἔχουμε διάληκτο τὸν τόμο μπροστὶ μας καὶ φυλλομετροῦμε τὰς περιοχές τους, δὲν ἡμίποροῦμε νὰ μὴ τὸ ἐνομολογήσωμεν ὅτι ἔκαμε ἀληθῶς γιγάντια βῆματα στὸν τόπο μας καὶ στὶς ἡμέρες μας δημόνον ἡ τυπωγεική, τέγην, ἐλλὰ καὶ ἡ τυπωγεική, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦ γάρτου ἀκόμη, ἀφοῦ ἡ «Ἀνατολή» ἡ προεξιτεῖ νὰ γρηταισιτεῖ ὡς ὁ εὐγάλωττότερος κῆρυξ διῶν αὐτῶν. Ο. κ. Καθαλιεράτος εἶναι ἔξιος Θερμοτήτων συγγραφτηρίων διότι ἔξτιντρος δῆλος τὸ καλλιτεχνικὸν του γοῦστο, καὶ ἔδεισε τὰ μαλλοκέρχαλά του κυριολεκτικάς, γιὰς νάποδειξης πόνος δημόνος στὴν Εὔρωπη, ἐλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀκόμη εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδοθεῖν καὶ νὰ εἰδοκιμήσουν τόσον καλοτυπωμένα καὶ τόσον πλούσια εἰς ἐκλεκτὸν χρήστην τοῦ περιοδικοῦ. Πλὴν τῶν εἰκόνων δημότων τόμος τῆς «Ἀνατολῆς» στολίζεται καὶ μὲ τὰ σονέτα τῶν Ἀτθίδων τοῦ κ. Γεση, καὶ δημότων τὰ φιλολογικὰ καὶ πρωτοτυπώτατα τήν τε ἐμπνευστιν καὶ τεγνοτροπίν δέρμα τοῦ κ. Μ. Δασκαλίκην.

— Περιεχόμενα τοῦ λιον τεύχους τῆς «Κριτικῆς» Τεχνοπούλου «Πολιτικὲς κοινωνίες», — Καλογρέζου καὶ Καμπούλη «Δέρμα ἀνέκδοτος γράμματος». Μ. Συκεράρου «Περὶ δραγῶν». — Στ. Ραμᾶ «Η νόσος ἱερουλίζ». — Θ. Θωμοπούλου «Ἐγκριμένη θεοτεγνήν». κατ. π.

ΦΥΣΕΩΣ ΟΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΤΕΑΝΙΟΥ

«Η κυρά Μαρία ἡ Κρητικὴ εἶναι μιὰ φτωχὴ γήρα ποῦ πουλάει κύρια καὶ ἄργεια γέρτα. Κάθε τρεῖς ἔξιοι σ' τὸν Ιοδονύρτη τῶν Πατησιῶν, σ' ἑννυ μισογχαλασμένο σπιτάκι, κοντά σ' τὸ φέρμα, ποῦ ἔτανε ἄλλοτε μπαρουτούθητο· δὲν ἀντράς της ἔτανε ἀνωκατάργητο, τῆς ἀρντες μάλιστα καὶ καμμιά τοιανταργία δεσχυμάτισται, ὥστε πολὺ κατάλληλα ἐδιέλεξε σπίτι ποῦ μάριζε ἀκόμη παταρούτι, ἔτσι γιὰ τιμὴ τοῦ μακριτί! Εἶναι ἀλλήλεικα δῆτι καραρώνει ἡ φτωχὴ τ' ἀστέρια ἀπ' τὸ κρεβάτι της καὶ κάνει κάποτε καὶ καμμιά ψυχολογιστικά, ἀλλὰ δῆλα τὰ ἔσχυν σὸν κάθεται γάρισμα. Δὲν ἔχει κανένα γείτονα ἔνα κακό μακρόσκυλο, μιὰ ὄμορφη γατούλικα καὶ ἔνας ἄσκης πετεινός εἰν' ἡ μόνη συντροφιά της· ἔρετος ἔκαμε τίς κότες της, γιατὶ μιὰς ἡ ἀλεπού τίς ἔτρωγε, ὥστε θέλοντας καὶ μὴ τὸ πετεινάρι ἔγεινε καλόγερος, ν' ἀγρίστη! Ο πετεινὸς αὐτὸς, ὁ καπετάνιος, ὅπως τὸν φάνακέ, εἶναι ὁ ἡρως τῆς ιστορίας. Τὸν εἶχε βρῆ μιὰ μέρα σ' τὸ δρόμο, τοσούδακι κλωστόπουλο, ποῦ μὲ τοῖς τοῖς λυπτερά ζητοῦσε τὴν μάνα του· τὸ πῆρε καὶ τ' ἀνάθρεψε καὶ μ' ἀγάπην ἀληθινῆς μάνας τὸν καμάρωτε μεγάλο, πολεμιστὴ χρυσορέπωτο! Ήταν σ' τὴν ἡρχὴ τόσο ἡμερος, ὥστε ἔτρωγε ἀπὸ τὴν φούγη της, τὴν ἐκλούθαγε, δημος πήγαινε, καὶ πηδοῦσε κάποτε σ' τὸν ὄμρο της, νὰ τῆς κάνει γάρδικα ἄκμα τοῦ φώναξε— καπετάνιε! — σηκωνότανε εὐθὺς σ' τὸ φτερὸν γάρις νὰ τρέξῃ πρόθυμος· εἶχε πολλὲς γάρες ὁ κακόμοιρος ἀλλὰ κακὸς ἔτανε τὸ τέλος του. «Οσο μεγάλωνε, δῆτα ἔννοιωθεις ζωηρότερα τὴν ἐμμορφὴν καὶ πλειότερα τὴν δύναμιν του. τόσο ποθοῦσε λευθερίον καὶ ἀγάπην νοστιμάδα· ἔτανε πολὺ βραχὺ, πολὺ ἀδικούσθιος· καὶ τὸ φωνακαλόγερος, αὐτὸς γωρίς ἀγάπην, πότε τριγύριζε θυμωμένος τὴν κυρά καὶ πότε κυνηγοῦσε ἀλύπητα τὸ σκύλο. Μιὰ μέρα μαυρίσανε τὰ μάτια του καὶ τόστριψε, σὸν κλέρτες, δημος τὸν ρίξην ἡ μοῖρα του· ἀδυτογιά του! δὲν ἀργησε ἡ ψυχούμαντα του νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τοῦ βάλῃ γνῶση μὲ μαδημένα τὰ φτερά καὶ τὴν οὐρά κομμένη ἐτρέβησε μιὰ ὅδοιάδα τῶν παθῶν του τὸν τάρχον, δεμένας ἀπ' τὸ ποδάρι. Τότε πιὰ ἀπελπίσθηκε καὶ μὴ εύρισκοντας καμμιά γάρι σ' τὴν ζωή, μόλις ἐλύθηκε, ἀποφάσισε νὰ πέσῃ σ' τὸ πηγάδι· μακάρι νὰ τῶκανε!

«Ηταν Ἀπρίλη δειλινός φαιδρά ἡ καμπάνα σήμανε καὶ τὰ βουνά ἀντιλακούσαν· οἱ λυγαριές τριγύρω του καὶ οἱ δάφναις καὶ οἱ μερσίναις γλυκὰ μο-

σχομυρίζανε· ὅρα κρυφὴ τοῦ δειλινοῦ, ποῦ ἀγιάζεται καὶ πλάσιοι καὶ τῶν πουλιῶν ἡ μελωδία καὶ τῶν ἀνθίων τὸ μῆρο συντυγαίνουν μὲ ἄγγελων φτερογίρματα.... Μόνον ὁ ἔρως πετεινὸς τὸ χάρο ἀγγαντεῖ· μὲ τῶν ποδάρων σηκωμένο, μὲ γυρτεῖς τίς φτονῆς του, ἔκνογις φυλά τὸν Ἀποσπερίτη καὶ θυμάται τὴν μοναξίαν του καὶ στενάζει. Χάσκει διπλὰ του ἔξτασι τὸ πηγάδι καὶ σὰν μαγγάντης τὸν τραβήξει· θά πέτη νὰ γλυ ἀση! Ρίγνει μιὰ θυερη ματιά τριγύρω του μὲ πόνο· δεξιά τὸ πηγάδι, ζεστά, πάχες τὰ χροτάρια ἔωπλωτά, ἡ γάτα, ἡ Μορφούλα· ὡς τότε δὲν ἐπορθεῖς ποτὲ σ' τὴν ωμορρή της· δὲν είδες πῶς ἔγκλιζες ἡ τρίχα σὸν μετάξι, πῶς λάμπανε τὰ μάτια της καὶ ἀστέρωταν σὸν διαμάντια, πῶς ἔδειχνε καμμιά φράση, μὲ νάζι, ἡ μαριόλα, σὰν παπαρούνα τ' Ἀπριλιοῦ μιὰ κόκκινη γλωσσίτσα.... Τώρα δῆλα τὰ βλέπει σκανδαλίσιμα καὶ... πέρνει τὴν ἀπόρχιτη! Διάσολε! Δὲν ἔταν κρίμα καὶ ἀδικούσθιατίη; Γι' ἀγάπην κύτος ἀπάθειας, ἀγάπην λαγκτρούσε. Νὲ ἀγάπη! Κάλλιο, βέβαια, ἔτανε νάγκε φτερούμενος πλουμιστεῖς καὶ νάγκε δύο ποδάρια, ἀλλὰ σὸν βρέθηκε μὲ τρίχες· καὶ μὲ ποδάρια τέσσαρα, πάλε καλή καὶ ἄξια σ' τὴν μαύρη ἔρημογέ του! Καὶ σ' τὴν σκέψι μάτη τενάζει οχρετὰ τὰ φτερά του καὶ στηλόνει τὸ λακιό καὶ μὲ περίσσια καὶ κώνων στριφογρύζει τὴν γάτα, ποῦ τὸν θωρεὶ παρήξενα....

«Η Μορφούλα, βέβαια, δὲν ἐνθουσιάσθηκε μὲ τοῦ πετεινοῦ τὰ παιχνίδια· ποτέ της δὲν ὠνειρεύθηκε τέτοιο ἀγαπητικό, πούχες γιὰς ἀδικούσθια παμπάτα σ' τ' αὐτιά της! Μὲ μάτια γρυπλωλένα καὶ σηκωμένη μιὰ σπιθαμή τὴν τρίχα της ἔσφυγε μακριά του, μ' ἀγρία μιαυσυλίσματα. Κάτω σ' τὴν γῆ μείνανε κάμποσας τρίγες καὶ φτερά, φτωχὴ τοῦ ἔρωτα θυτία! «Ενα στερνὸ πλακιαρίσιο κικιρίκιον. «Ελεγε πάνω κάτω.

«Ολες οι παπαρούνες, παπαροῦνά μου! η κατὰ τὸν Κ. Μιστριώτην

Πάντες οἱ μήκωνες, ὁ μήκων ἔμος!...

«Η ἀρχὴ ἔγεινε. Απὸ τότε λαγκτρούσες ἡ Καπετάνιος τὴν Μορφούλα, μὰ ἡ ἀπιστη ἔκεινη τὸν ἀπόφευγε σὸν τὸ χάρο της· μόλις τὸν ἔβλεπε σημά καμπούρωνε τὴν ράχη της καὶ ἐτοίμαζε τὰ νύχια, μὲ περισσά δὲ χά! καὶ φοῦ! Θαρρεῖς πῶς τοῦλεγε φτοῦ νὰ χαθῆσε κρεμανταλᾶ, ξεμυαλισμένε!

Νοιώθετε πῶς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ πάη σὲ μάκρος· ἡ κυρά Μαρία, σὸν εἶδε τὰ καμώματα τοῦ πετεινοῦ, ἀγρίευσε, τὸ πῆρε γιὰς γρυπουσούζια καὶ... ἀλλοίμανο! δὲν καπετάνιος ἔγεινε πιλάφι!

— Καῦμένη, κυρά Μαρία, τῆς εἴπα σὸν τῶμαθε, δὲν τὸ λυπηθηκες τέτοιο πουλί; κάλλιο νὰ τὸ πουλοῦσες η νὰ τ' ἀγόραζες κάνα μόνο κοτούλες; «Αμέτη Μωραμέτη δειτεῖνος γίνεται καλόγερος;

— Καλά τούκανα τοῦ γρυπουσούζη! Σφάξμα τοῦ πρεπει· «Ακούς ἔκει νὰ πὰ νὰ μοῦ ψοφήσῃ τὴν γάτα! Τὸν ἔβλεπε ἡ δόλια καὶ ἔτρεμε σὸν τὸ φάρι. «Α νὰ πᾶς πῶ διάρρεας· ηνάθρας μου. ηταν αὐτηρός σ' αὐτὰ τὰ πράμματα.

Iudas errant

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

εἰδοποιειδεῖ στι

ἀπὸ τῆς 20 τρεχ. μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ. ἐτέοη εἰς γρῆσιν τὸ θερινὸν δρομολόγιον γραμμῆς Κηφισίας καὶ Λαυρίου ἔχον οὕτω.

·Εξ 'Αθηνῶν διὰ Κηφισίαν 5,6,7,8,9,10. 11.10'. 12.10' π. μ. 3,4,5,6,7,8,9,10 μ.μ.

·Έκ Κηφισίας δι' 'Αθήνας 6.10'. 7.10'. 8.10'. 9.10'. 10.15'. 11.15' π.μ. 2.10'. 3.10'. 4.10'. 5.10'. 6.10'. 7.10'. 8.10'. 9.10'. 10.10'. 11.10' μ.μ.

Κυριακάς καὶ έσπρατς προστίθενται

·Εξ 'Αθηνῶν διὰ Κηφισίαν 11. μ.μ. 'Έκ Κηφισίας δι' 'Αθήνας 12,10' μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

·Έξ 'Αθηνῶν διὰ Λαυρίου 7.50' π. μ. καὶ 4.50' μ.μ.

·Έκ Λαυρίου δι' 'Αθήνας 6.15' π.μ. καὶ 5.15' μ.μ.

Σημ. Κατὰ τετάρτην λακκαὶ δρυκοστοιχίζει γραμμῆς Κηφισίας.

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ! 310.560 δραχμὰς ἔδωκε μέγρε: τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομετίου κ. Ιω. Φωτί οὐ εἰς τοὺς πελάτες του· Ητοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαγχειοφέρων δρυκοστοιχίων ἐκ τοῦ γραφεῖον του ἔχεισται κερδίσει διάφορος ποτὲ ἀνεγκέμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἔσθι. 310.560 δραχμάς.

·Ο κ. Ιω. Φωτίου θέλει νὰ ἀναβιβίσῃ τὸ πεσσὸν τοῦτο πετρᾶθει. Θά πέτη νὰ γλυ ἀση! Ρίγνει μιὰ θυερη ματιά τριγύρω του μὲ πόνο· δεξιά τὸ πηγάδι, ζεστά, πάχες τὰ χροτάρια ἔωπλωτά, ἡ γάτα, ἡ Μορφούλα· ὡς τότε δὲν ἐπορθεῖς ποτὲ τὸν λαγχειοφέρων τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς δοχή. 8 καὶ καλεῖ τὸν θέλοντας νὰ προτίθεται τοῖν τούτοιν τὸν λαγχειοφέρων τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς δοχή. 8 καὶ καλεῖ τὸν θέλοντας νὰ προτίθεται τοῖν τούτοιν τὸν λαγχειοφέρων τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς δοχή. 8 καὶ καλεῖ τὸν θέλοντας νὰ προτίθεται τοῖν τούτοιν τὸν λαγχειοφέρων τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς δοχή. 8 καὶ καλεῖ τὸν θέλοντας νὰ προτίθεται τοῖν τούτοιν τὸν λαγχειοφέρων τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς δοχή